

[Dahlgaard.]

det konservative Folkeparti ikke mere udgør Flertallet i Landstinget, vil der saa ikke ske det beklagelige, at de to Toldpartier, det konservative Parti og Socialdemokratiet, faar Flertal? — hvad baade det ærede Medlem Hr. Korsgaard og det ærede Medlem Hr. Drachmann flere Gange har antydnet. Heroverfor vil jeg gerne sige, at den Forskydning, der skal til, for at dette skal kunne ske, er saa overordentlig ringe, at man omtrent med Sikkerhed kan sige, at Socialdemokratiet og det konservative Folkeparti vil have Flertal i Landstinget efter Landstingsvalget, og selvfølgelig kunde man tænke sig, at disse to Partier kunde faa saa stor Fremgang, at de virkelig vovede Springet: Toldforliget mellem Konservative og Socialdemokrater. Men herom er det jo umuligt at spaa i Øjeblikket.

Jeg vil blot hertil føje, at det radikale Venstre ønsker at bidrage til to Ting, der efter min Mening i lige høj Grad er attraaværdige for Frisindet og Demokratiet i Danmark: Vi vil for det første bidrage til i det Omfang, det bliver os muligt, at det nuværende Flertal i Landstinget, bestaaende af Konservative og Venstre, forsvinder, og for det andet vil vi bidrage til at hindre, at de to Toldpartier finder hinanden i det Toldforlig, som det ærede Medlem Hr. Drachmann paa et vist Tidspunkt har indbudt til, og som ogsaa det ærede Medlem Hr. Borghjerg paa et vist Tidspunkt har antydnet.

Til Belysning af Regeringens Politik i denne Vinter tror jeg, der er Grund til at nævne endnu et af Trontaleløfterne. I Trontalen i Efteraaret hed det, at man i denne Samling vilde gaa til yderligere Nedsættelse af Statens og Kommunernes Budgetter. Det kan imidlertid fastslaas, at i denne Vinter er der *intet* sparet; ingen Besparelsesforslag er gennemført, man kan oven i Købet sige, at Arbejdet paa at gennemføre Besparelser er stille henlagt. Jeg har blot nødig at minde om, hvorledes Administrationskommissionen med Tilslutning fra alle Partier har foreslaaet Besparelser og Forenkling af Administrationen, som er fuldkommen stillet i Bero. I Stedet for at møde en Besparelspolitik i denne Vinter er det min Opfattelse, at man har Lov til at sige, at vi i hvert Tilfælde i Finansudvalget ofte har undret os over

den Lethed og Flothed, hvormed forskellige nye Udgifter og Bevillinger er fremkommet.

Til Slut vil jeg sige endnu et Par Ord om et andet Omraade af Regeringens og Rigsdagens Virksomhed, nemlig Arbejdet med at skabe den Kriselovgivning, der kendetegnes ved Navne som Laan til Akkordordning for Landbruget, Laan til Driftslaane foreninger, Driftslaan til industrielle Virksomheder, Driftslaan til Haandværket. Disse Kriselove er jo i Modsætning til de andre, jeg har nævnt, vedtaget enstemmigt her i Rigsdagen af alle fire Partier. Desværre er disse Love ikke mere omfattende, end at de i Landbruget og i de øvrige Erhverv modtages uden Tro paa, at de faar nævneværdig Betydning overfor de Problemer, Krisen har rejst.

I denne enstemmige Vedtagelse af disse Love her i Rigsdagen — disse Love, som mange har ment er lidet tilfredsstillende — har i Virkeligheden ligget et Udtryk for, med hvilken Styrke det nuværende Ministerium vilde have kunnet sætte sig i Spidsen for en Kriselovgivning med et Indhold, der svarede til den Opgave, som Parikronens Gældsforøgelse for Produktionen har medført.

Denne Vinter har afsløret, at Regeringens og Venstres Program i Tiden forud for Valget med Hensyn til Krisepolitikken har været forfejlet, Nedsættelsespolitikken som eneste Lægemiddel er der ingen mere, der tror paa. Maaden, hvorpaa den gennemførtes, medfører, at der nu kommer Bud rundt omkring fra om ny Skatte-tynde for Kommunerne, og heroverfor nytter det ikke, at det ærede Medlem Hr. Pinholt kunde nævne, at der er Kommuner, hvor Skatteprocenten gaar ned og det samlede Udskrivningsbeløb gaar ned. Det er selvfølgelig rigtigt, men det er lige saa rigtigt, at denne Nedsættelsespolitikks Virkninger selvfølgelig maa manifestere sig i de ganske særlig vanskeligt stillede Kommuner, og det er her, de forhøjede Skatter kommer, saaledes at den højtærede Indenrigsminister nu selv er blevet tvunget til at komme med Forslag om at komme disse Kommuner til Hjælp.

Tilbage af hele denne Politik er nu efter min Mening kun den højtærede Regerings Tale om Ændringen af de Arbejdsoverenskomster mellem Arbejdere og Ar-